

CELÂL BEY

Şehnaz ŞİŞMANOĞLU ŞİMŞEK

Khas öğretim üyesi

Herkesle ilk ne zaman tanıştığınıza dair anılarınız her zaman bu kadar berrak olmayabilir ancak Celâl Bey’le tanıştığım ilk gün dün gibi aklımda. Bir gün D Blok’taki ofisimin kapısı gümbür gümbür çalındı. Kapı açıldığında karşımda okulda sıklıkla gördüğüm ama yüz yüze tanışma fırsatı bulamadığım her zamanki gri kumaş pantolonu ve lacivert kazağıyla o zamanlar Sağlık, Kültür ve Spor Daire Başkanlığı görevini yürüten Celâl Bey vardı.

Ellerinde her zamanki klasörlerle. Kısa bir tanışmanın ardından Celâl Bey hemen sadede geldi. Yaklaşmakta olan 12 Mart İstiklal Marşı’nın Kabulü ve Mehmet Akif Ersoy’u Anma Günü’nü okulda coşkulu bir programla kutlamak niyetindeydi ve beni de bunun için biçilmiş kaftan ilan etmişti. Ben öncelikle bu tip günlerin liselerde layıkıyla kutlandığını, üniversitelerin bu tür günlere daha akademik bir perspektiften yaklaşabileceğini anlatmaya çalıştım. Tabii ki Celâl Bey’i ikna edemedim. “Hocanım -bana hep böyle hitap ederdi- sizin en güzel bir biçimde bu toplantıyı yapacağınıza inanıyorum” dedi ve her zaman meşgul olduğu üniversite işlerine geri döndü. İş başa düşmüştü; bu tatlı, kararlı, inanmış ve idealist insanı kıramazdım. Sonunda Celâl Bey’in tam istediği gibi olmayan daha çok kendi meşrebime uygun, yarı - akademik bir program hazırladım. Osmanlı musikisi alanında çok önemli bir uzman olan hocam Gönül Paçacı, İstiklal Marşı’nın farklı besteleri üzerine bir konuşma yapacak, bir öğrencimiz de Mehmet Akif’ten bir şiir okuyacaktı. Celâl Bey herkesten önce kapıda belirdi, ancak tahmin edilebileceği üzere salonda birkaç öğrenciden başka kimse yoktu. Bir hışım la kantine daldı, çoğu sohbet etmekte olan öğrencilere günün anlam ve önemini davudi sesiyle biraz da onları azarlayarak anlattı ve salonu zoraki de olsa epeyce doldurdu. Muhtemelen Celâl Bey’in aklında “kahramanlık” vurgusu biraz daha fazla bir tören vardı ama en azından bir anma toplantısı yapabilmış olmanın gururuyla, sonraki yıllarda hep bu güne gönderme yaparak yenilerini yapmamız gerektiğini hauratırdı.

Bu toplantıdan sonra Celâl Bey'le aramızda daha yakın bir ilişki gelişti; Erzurum, Çukurova, askerlik anıları, Kadir Has Üniversitesi'nin kuruluş yılları ve her şeyden önemlisi, belki de bana şimdi en çok hüznü veren emekliliğinden sonra yerleşmeyi düşündüğü Köyceğiz ve hayalleri...

B Blok'ta aynı koridoru yıllarca paylaştıktan sonra, vefatı üzerine yazılan mesajları daha iyi anlıyor insan...Onca insanın üzerinde benzer bir his bırakmış hep...Odasına giren ve çıkanın haddi hesabı yoktu; kimin başı sıkışsa soluğu onun yanında alırdı; burs peşinde koşan, yurt arayan, ailesiyle sorun yaşayan öğrenciler, çocuğunu istediği okula yazdıramayan temizlik görevlileri, okulun hemen her kademesinde çalışan akademik ve idari personel, sanırım onlara yardım elini uzatması kadar, belki ondan da önemlisi dert dinleme konusunda uzman olmasıydı. Eli çok açıktı, bir selam vermek için odasına gittiğinizde mutlaka eli kolu dolu çıkardınız; kendine çok iyi bakardı, kuruyemiş, meyve, yoğurt dolabından hiç eksik olmazdı.

En büyük maharetlerinden biri de bürokratik işleri kimi zaman tatlı dili ve vefakârlığıyla, kimi zamansa ağır bir retorikle yazılmış usta işi dilekçeleriyle kısa sürede halletmesi idi. Bazen kendisi de yazdığı dilekçenin coşkusuna kapılıp "hocanın gel hele bak nasıl yazmışım dilekçeyi" diyerek bana da okuturdu. Akademik dilin hitabetimizi ne denli kısırlaştırdığını, onun dilekçeleri sayesinde bir kez daha anladım. Özellikle ayaküstü, daldan dala anlattığı hikâyeleriyle, Walter Benjamin'in bir makalesinde sözünü ettiği, artık yitip gitmekte olan "bilgelik" ve "hakikatin destansı boyutu"yla yakından ilişkili geçmiş zamanın hikâye anlatıcılarına benzerdi en çok...

Bir gün ben de Celâl Bey'in kapısını bürokratik bir açmaz nedeniyle çalacaktım. Bu kişisel ve bir o kadar da trajikomik hikâyeyi onun hemen herkes tarafından belirtilen "olmazı olduran" karakterini örneklemek üzere anlatmak istiyorum. Eşim bundan 20 yıl kadar önce ehliyet sınavına girip kazanmış, fakat ehliyetini gidip almamış. Gittiği ehliyet kursu da kapanmış! Yani ehil ama ehilliğini belgeleyecek ehliyeti yok! Tuhaf bir durum. Yıllar sonra kazanılmış hakkın peşine düşüyor, alınmayan ehliyetlerin dosyaları ilçe milli eğitim müdürlüklerine gönderiliyordu; o da gidiyor fakat oradaki görevli gülmemek için kendini zor tutarak "daha önce böyle bir şey başımıza gelmedi, mutlaka dosyası bir yerlerde vardır ama onu aramaya kalkarsak dükkânı kapatıp gitmemiz gerekir" diyerek kibarca eşimi reddediyor. Bunun üzerine zihnimde birden bir ampul yandı "bu işi yapsa yapsa Celâl Bey" yapar dedim, odasına gittim, daha üçüncü cümlemde "bir dakika" diyerek, bir yeri aradı -adres defterinde kim bilir hangi derde derman olacak sihirli numaralar saklıydı-, uzunca süren hal hatır sormadan sonra bana bir telefon numarası ve bir isim verdi. Hikâyenin sonunu tahmin etmek zor değil; Celâl Bey yine imkânsız olanı oldurmuştu, birkaç hafta sonra ehliyet elimizdeydi.

Bunlar sadece benim yaşadıklarım, bu sayfada onu sevenlerin diğer güzel sözlerini de okuyacaksınız. "Bâki kalan bu kubbede bir hoş sada" ise Celâl Bey işte "o hoş sada" idi. Köyceğiz'i hiç özlemeyeceği bir yerlerde olduğuna eminim...

CELÂL BEY'İN ARDINDAN

A. Bora Ocakçioğlu

Celâl Bey'in vefatını büyük bir üzüntü ile öğrendim. Kendisini ilk kez Üniversite'nin kuruluşunda Gayrettepe'deki binada tanışmıştım. Celâl Bey, Çukurova Üniversitesi'nde de önemli hizmetler vermiş bir eğitim yöneticisi idi. Kadir Has Üniversitesindeki hizmetlerini istisnasız herkes takdir etmiştir. Bir kişisel özelliği, çok kibar ve sevecen olması, hiç kimseyi kırmaması idi.

Ali Güzel

Sevgili Celâl Kılıç'ın üniversitemize yaptığı katkılar, sorunlarımıza heyecan dolu, yorgunluk bilmeyen çabalarıyla getirdiği kalıcı çözümler, her zaman büyük bir hayranlık ve takdirle iz ve yankı bulmuştur. Bir insanın sahip olması gereken tüm yüce değerlere sahip bir kişi olarak tüm idari ve akademik personelin, yakın çalışma arkadaşı ve can dostu olmuştur. Öğrencilerimize, bir babanın kendi evlatlarına gösterebileceği sevgi ve şefkatin de çok ötesinde örnek bir davranış içinde olmuş, öğrencilerimizin sorunlarını anında çözmüş ve bundan büyük bir mutluluk ve sevinç duymuştur.

Aslı Çarkoğlu

Kendi şahsına münhasır, babacan, beyefendi, olumlu enerji dolu biri olarak tanıdım Celâl Bey'i. Okulun önemli bir değeri olduğunu anlamak için çok da zamana gerek yoktu zaten. Okul onsuz daha az sıcak, sevgi dolu ve daha sıradan olacak...

Ayten Görgün Smith

Kurumların da kendine has bir sesi vardır. Kadir Has Üniversitesi'nin sesi Celâl Kılıç idi. Sabahları B Blok'un katlarına çıkan asansörün kapısında size "günaydın hocam" derken, öğlenleri Pigastro Cafe'de sizinle çat pat Fransızca konuşurken, akşam üzeri "şu başarılı öğrenci kızımızın haberini gazetede yazalım mı?" diye öneride bulunurken, ceviz, şeftali, elma elinde o an ne varsa size derhal ikram eder, yok ise çay kahve içmeye bir şeyler atıştırmaya davet ederdi. Erzurum Dadaşlarındandı. O yüzden sık sık cümlelerinin arasında "Hele gel, hele bir" ifadelerini duyardınız. Sizinle tane tane konuşur konuşurken sağına soluna bakar, tanışlara sağ elini kaldırıp selam ederdi. Kumaş gri pantolon üzerine giydiği mavi gömleğinin sol cebindeki kaleminin gümüş tokası ışıltı ışıltı parlardı o sıra. Konuşurken karşımızdakine saygının belirtisi olarak kullandığımız hafif öne eğilme jesti onda zamanla duruş biçimi olmuştu. Boylu poslu postürü omuz kısımlarından biraz daha öne eğilirdi konuştukça. Tam bir Atatürk hayranı olan Celâl Bey'i tüm anma törenlerinde en önde saygı duruşunda hazır bulurduk. İstiklal Marşı'nı yüreği ile sonuna kadar söylerdi. Üniversitemizin eski Sağlık, Spor ve Kültür Başkanı Celâl Bey'in 19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı'nda ebediyete yolculanması Endonezya'da 10 bin kilometre ötede tuttuğum yasımın tek tesellisidir. Başın sağolsun Khas!

Banu Baybars Hawks

Celâl Bey kendisini üniversitemize adanmış, içten, çok iyi yürekli bir insandı. Herhangi bir konuda yardım istediğimizde elinden geleni ardına koymaz, ne yapar eder imkânsız başarırdı. Üniversitemiz kendisine kalpten bağlı bir mensubunu kaybetti. Her zaman gülen o yüzünü biz hiç unutmayacağız.

Deniz Bayrakdar

Celâl Bey bu üniversitenin yapıtaşlarından biriydi. Hayatını sadece işine adanmış nadir rastlanacak vefakârlıkta bir insandı. Olmayacak işleri oldururdu. Onun için imkânsız kavramı yoktu. Amacı ve üniversitenin idealleri için gecesini gündüzüne katarak çalışırdı. Her zaman ikram edecek bir kahvesi olurdu. Gençleri korurdu; ve eskiye sadakat ile bağlıydı. Bir kutlu günde 19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı'nda ebediyete intikali çok anlamlı, aziz ruhu şad olsun.

Hasan Bülent Kahraman

Kadir Has Üniversitesi'nde henüz göreve başladığımda, henüz kimseyi tanımadığımda ve henüz tanışım olan hocalar dahi ziyaretime gelmemişken Celâl Bey odama geldi. Bu mesajlara yansıyan içtenliği, yakınlığı ve sıcaklığıyla beni ziyaret etti. Atatürk hakkında verdiğim bir konferanstan sonra bahsettiğim bir resmi bulup çerçeveletip getirdi, armağan etti. Her zaman bahsedilen ve onun simgesi olan sıcaklığını, yakınlığını ve içtenliğini daima muhafaza etti. Üniversitemize verdiği emekleri benden daha eski olan hocalarımızdan başlayarak hepimiz gördük, yaşadık ve kayıt ettik. Özverisini, heyecanını daima korudu. Celâl Bey aydınlık yüzü, heyecanları, bir şey yapmanın iç erinci, gözlerinde yapacağı diğer işlerin umut ışığıyla aramızda yaşadı ve aramızdan ayrıldı. İnsan kendi ölümünü yaşayamaz.

Onu daima ardında kalanlar yaşar. Tıpkı bizim şimdi Celâl Bey'in ölümünü yaşamamız gibi. Üstelik Celâl Bey'in ölümünü onu alabildiğine sevgiyle, saygıyla ve heyecanla anarak yaşıyoruz. Bu Celâl Bey'in hâlâ yaşadığı anlamına da gelir.

Selçuk A. Öğrenci

Her zaman simidini, ekmeğini, nesi varsa önünde, paylaşan, has bir insandı...Derin bir aidiyet duygusuyla ve sevgiyle bağlıydı ülkesine, memleketine, ailesine, çalıştığı kurumlara... Kaç tane öğrencinin kaç çeşit derdini çözmüştür, yurt bulmuştur, burs bulmuştur, sayısını kimse bilemez... Kaç kere limon vermiştir, Ortaca'dan gelen... Kadir Has'tan kendine has bir Celâl Kılıç geçti. Tanıyanlar unutamaz...

Yücel Yılmaz

Celal Kılıç'ın ardından yazılanlar bir insanın yaşamının anlamlı geçtiğinin en güzel ifadesi oldu. Candan, samimi, içten bir dostu ve arkadaşımızı kaybettik. Her zaman, herkesin sorununa çözümler üretmek için keyifle ve inançla koşuşturduğunu, kimliğine sinmiş kurumuna olan sadakatının söze yazıya gerek kalmaksızın hemen fark edildiğini, iş bitirmede "olmaz" sözcüğünü hiç tanımadığını unutamayız.

Zuhal Ulusoy

Yapıcılığı, herkesin sorununa çözüm bulması, olumluluğu, heyecanı ile herkesin tanıdığı, herkesi tanıyan, tanıyanın kolay kolay unutamayacağı renkli bir kişilikti.